

MICHEL MAINIL

'IK HEB GEEN BEPERKINGEN MEER'

NLI Tijdens de Brussels Jazz Marathon komen alle stijlen aan bod. Multisaxofonist en klarinettist Michel Mainil weerspiegelt perfect deze visie. Hij brengt op het festival met vele gezichten een ode aan een van de meest revolutionaire platen uit de jazzgeschiedenis, *Kind of blue* van Miles Davis. GEORGES TONLA BRIQUET

"Zonder jazz was ik nooit muzikant geworden," vertelt Mainil (58). "In mijn prille tienerjaren luisterde ik aanvankelijk naar Pink Floyd, Led Zeppelin en The Rolling Stones. Tot ik van een oom die trombone speelde een stapel platen van onder meer Duke Ellington, Sonny Rollins, John Coltrane en Stan Getz kreeg. Dat was een ware openbaring. Wat mij vooral aantrok in die muziek was de vrijheid die je als muzikant had om je uit te drukken. Ik kocht meteen een saxofoon en ging naar de muziekschool. Elke week trok ik naar de mediatheek en beluisterde honderden platen. Daarnaast had ik het geluk dat diezelfde oom mij introduceerde bij een lokale bigband. Mijn eerste beroepservaring en meteen een goede. Daar leerde ik vooral uitstekend partituren lezen en ook wat het is om samen met anderen te musiceren."

Ondertussen zijn we veertig jaar verder. Mainil trok de wijde jazzwereld in. Hij exploreerde volop, nam verschillende cd's op, componeerde voor film en theater en blijft nieuwe projecten opstarten met oor voor de continue ontwikkelingen in de jazz.

Op je album *Between the two solstices* flirt je met latin en horen we zelfs een dj scratchen. Hoe volg je de continue evolutie op in de jazz?

MICHEL MAINIL: Door zoveel mogelijk te luisteren naar de meest uiteenlopende dingen. De ontmoeting met bassist Barre Phillips was ook bepalend. Hij speelde met iconen als Cecil Taylor en Coleman Hawkins, maar na een tijd veranderde hij radicaal van koers en opteerde voor de meest ongewone combinaties, zoals vier drummers met twee zangeressen en een bassist of een doedelzakspeler, een schilder, een drummer en een bassist. We toerden ooit samen, een zeer verhelderende ervaring. Sindsdien

RONDJE MARATHON

JAZZ STATION BIG BAND

(26/5, 19.00, Grote Markt)

NLI Er is tegenwoordig weer meer interesse in bigbands, of het nu in

een eerder cartooneske stijl is à la Matthew Herbert of in het verlengde van de Thad Jones & Mel Lewis-traditie zoals het Brussels Jazz Orchestra dat doet. De Jazz Station Big Band valt onder deze laatste categorie. Met zijn combinatie van jongeren en ervaren rotten bracht dit gezelschap in 2011 een avontuurlijke debuut-cd uit. Op het repertoire vinden we enkel eigen composities die getuigen van durf en vakmanschap.

MARCO LOCURCIO

(24/5, 18.30, Grote Markt)

NLI De grootste en ook bekendste Belgische jazzgitarist blijft tot nader order Philip Catherine.

Ondertussen staat er een hele ploeg jongeren klaar om in zijn voetsporen te treden. Onder hen Marco Locurcio. Hij flirtte al met diverse stijlen, maar op zijn begin dit jaar verschenen album *La boucle* bewijst deze jongeman dat hij weet wat doseren is en kleurt hij zijn composities met de juiste lyrische tinten. Met in de rangen speciaal voor de Jazz Marathon de jonge drummer Antoine Pierre, die tegenwoordig ook bij Catherine speelt.

ZYGOMATIK

(25/5, 16.00, Sint-Katelijne)

NLI De naam Piet Verbig klinkt misschien niet zo vertrouwd in de oren, maar wie deze

bassist indertijd ooit aan het werk zag met het Jef Neve Trio weet wat hij in zijn mars heeft. Ondertussen vinden we hem terug bij heel wat verschillende groepen, gaande van de Jazz Station Big Band tot Scoreman. Zygomatik is zijn eigen project. De rode draad: groovy jazz met onderliggende referenties aan zowel Duke Ellington als John Coltrane. De debuut-cd verscheen terecht bij het Amerikaanse kwaliteitslabel Origin.

bestaan er voor mij geen beperkingen meer. Zo ga ik voor mijn nieuwste project de Spaanse toer op samen met een zangeres. We plaatsen onder andere liederen uit de Spaanse burgeroorlog in een jazzcontext.

Waarom koos je ervoor om tijdens de Jazz Marathon een ode te brengen aan *Kind of blue*, een plaat uit 1959?

MAINIL: Miles Davis zorgde hiermee voor een radicale kentering. Tot dan was men altijd verder en extremer gegaan in de jazz. Akkoorden en harmonieën werden steeds complexer en men speelde alsmaar vlugger, met watervallen van noten. Charlie Parker was de grote beeldenstormer in dat verhaal. En dan kwam Miles Davis op de proppen met een nummer als 'So what', waarin alles draaide rond slechts één akkoord! De modale jazz was plots aan de orde van de dag. Het zou trouwens niet de eerste en zeker ook niet laatste keer zijn dat Miles Davis een revolutie ontketende. Hij was er al bij met Charlie Parker, later zou hij de geloofsbrieven van de fusionjazz opstellen, samen met Wayne Shorter dokterde hij een nieuwe kijk uit op jazz-standards en in de jaren 1980 gooide hij nog eens het roer om met aan zijn zijde onder meer Kenny Garrett. Het is dus niet zo verrassend dat ik een ode wil brengen aan hem en een van zijn meest indrukwekkende werken. We zijn zeker niet de eersten die dat doen, maar voor onze groep is het in The Music Village wel een wereldpremière.

Wie breng je mee om deze opdracht tot een goed einde te brengen?

MAINIL: Met drummer Bruno Castellucci en trompettist Gino Lattuca kan ik rekenen op twee veteranen. Uit de jonge generatie zijn er pianiste Eve Beuvs, bassist Nicola Lancerotti en altsaxofonist Thomas Champagne. Dat drummer Jimmy Cobb, die meespeelde op *Kind of blue*, ooit nog in The Music Village stond, geeft dit concert een apart tintje.

☎ 24 & 25/5, 21.00, The Music Village

© R. Smaillans

➔ BRUSSELS JAZZ MARATHON • 24 > 26/5, www.brusselsjazzmarathon.be

DANIELE MARTINI

(24/5, 21.00, Café Central)

NLI In Brussel bloeit er momenteel een heel boeiende underground-scene die wordt voort-

gestuwd door een internationale posse van jongeren die hier hun vaste stek hebben. Onder hen vinden we de Italiaanse saxofonist Daniele Martini. Tijdens de Jazz Marathon kun je hem tweemaal aan het werk zien: met World Squad (afrobeat) en als trio samen met Audrey Lauro en Jakob Warmenbol. De drie kiezen resoluut voor een explosieve cocktail van improvisatie en punkjazz. Is dit een eventuele toekomst van de jazz?

LILY JOEL PLAYS THE DRUMS

(25/5, 21.30, Monk)

NLI Het wordt uitkijken naar deze formatie die speciaal voor de Jazz

Marathon werd samengebracht. De kern wordt gevormd door toetsenist Jozef Dumoulin en vocaliste Lynn Cassiers. Met de groep Lidloj toonden ze al waar improvisatie en elektro jazz toe kunnen leiden. Nu nodigen ze twee drummers uit: Teun Verbruggen, ongetwijfeld een van de meest avontuurlijke slagwerkers uit de Belgische jazzscene, en Lieven Venken, die het momenteel aan het maken is in New York. Het resultaat? Abstracte improvisaties met grooves.

MÂÄK: PROJECT ELECTRO

(25/5, 20.30, Met-X)

NLI Laurent Blondiau, stuwende kracht van het jazzcollectief Mâäk,

introduceerde een tijd geleden het begrip *soundpainting* in de Brusselse scene. Hierbij improviseren muzikanten en dansers aan de hand van een specifieke gebarentaal. Elke eerste zondag van de maand te beleven in Cellule 133a (Sint-Gillis) maar nu ook uitzonderlijk tijdens de Jazz Marathon. Met twee dansers en naast Blondiau jazzimprovisatoren bij uitstek als Giovanni Di Domenico (piano), João Lobo (drums), Guillaume Orti (sax) en Nico Roig (gitaar). (GTB)